

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **O. O.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost X, hlášen na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. Mgr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem Advokátní kanceláře Wildt & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2016, č.j. OAM-82/ZA-ZA12-ZA15-2016, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o**:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a zároveň určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém

z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), je Maďarsko.

V žalobě namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Žalobní body specifikoval výčtem jednotlivých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, které měl žalovaný porušit, konkrétně ust. § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3, dále namítá porušení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 Dublinského nařízení a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod spolu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu. Požádal o ustanovení zástupce a o přiznání odkladného účinku žalobě. V doplnění žaloby soudem ustanoveným zástupcem žalobce uvedl, že jeho předání do Maďarska není možné, poukázal na současnou uprchlickou situaci v Maďarsku, které se i nadále potýká s masovou migrací uprchlíků. Není v kapacitních možnostech Maďarska přijímat další uprchlíky, nemůže tam být poskytnut stejný stupeň ochrany práv všem, kteří o ochranu žádají, když podmínky v Maďarsku odůvodňují obavy ze způsobu, jakým bude s žadateli zacházeno. Žalobce odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku ze dne 21. 1. 2011 (podmínky v řeckém azylovém zařízení označil ESLP za ponižující ve smyslu čl. 3 Úmluvy) a na rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakchel proti Švýcarsku. Dále upozornil na konstantní judikaturu Ústavního soudu ČR, v níž se soud vyjádřil k otázce porušení čl. 3 Úmluvy v případech vyhošťování cizinců. Podle žalobce nelze bez dalšího spoléhat na soulad azylové procedury v Maďarsku se standardy Úmluvy, jeho přemístění do Maďarska není možné, neboť existují závažné důvody se domnívat, že zde, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, dochází k nedostatkům, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ve světle těchto skutečností tak dle zástupce žalobce vyplývá pro Českou republiku přímo povinnost nevyhostit žalobce do této země a ČR by měla uznat svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce a postupovat dle čl. 17 Nařízení č. 604/2013. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, žalovaný ke svému závěru dospěl na základě neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí, přičemž zrekapituloval zjištěné skutečnosti (viz níže). K žalobní námitce o nemožnosti přemístění žalobce na území Maďarska uvedl (stejně jako v napadeném rozhodnutí), že Maďarsko je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti odkázal na odůvodnění usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2015, č.j. 33 Az 2/2015-

31, v němž se mimo jiné uvádí, že Maďarsko je z pohledu imigrantů především tranzitní zemí, neboť většina z nich pokračuje dále v cestě do západních evropských zemí, zejm. Spolkové republiky Německo. V důsledku této vlny imigrantů je nepochybně maďarský azylový systém vystaven problému ubytování těchto imigrantů a zajištění potřebných standardů péče. Žadatel může čelit sníženému sociálnímu standardu zajištění životních potřeb, avšak maďarský azylový systém nevystaví žadatele mučení či nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. K žalobcem uváděné judikatuře ESLP žalovaný uvedl, že není přílehavá na konkrétní případ žalobce, když jím uváděný rozsudek ESLP ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku ze dne 21. 1. 2011 se týká nedostatků v azylovém řízení v Řecku. Žalovaný při rozhodování ve věci žalobce o jeho přemístění do Maďarska postupoval souladně i se zmiňovaným rozsudkem ESLP ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, v rozhodnutí (na str. 3) se zabýval maďarským azylovým řízením v rozsahu čl. 3 Úmluvy. Žalobce nedoložil konkrétní důkaz, z něhož by vyplýval jím učiněný závěr o existenci důvodné obavy z porušení čl. 3 Úmluvy. K žalobní námitce pochybení správního orgánu v aplikačním procesu a použití čl. 17 Nařízení č. 604/2013 žalovaný odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015, v němž se uvádí: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“* Žalovaný dále uvedl, že na aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost, užití tohoto institutu se odvíjí od volné úvahy správního orgánu a není vynutitelné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 12. 4. 2016 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 2. 2. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž vedl, že ze své vlasti vycestoval dne 1. 8. 2015 mikrobusem přes Slovenskou republiku, a to na základě schengenského víza vydaného Maďarskem. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava z povolání do armády, hledali ho u rodičů, protože si mysleli, že se

u nich schovává. Kdyby se vrátil na Ukrajinu, hned z hranic by ho odvedli. V případě nenastoupení mu hrozí vězení od dvou do pěti let. V ČR žil od roku 1994, v letech 2003 až 2012 na základě dlouhodobého víza. V následném pohovoru uvedl, že české vízum si nevyřídil, protože není možné ho získat. V Maďarsku o mezinárodní ochranu nepožádal, protože nemluví maďarsky, nedorozumí se tam, je pro něho jen tranzitní zemí. Maďarské vízum si vyřídil pouze z důvodu, že je to schengenské vízum. Do roku 2013 měl 4 maďarská víza.

Ve správním spise je dále založena kopie pasu a víza žalobce ze dne 29. 7. 2015 - maďarské vízum s dobou platnosti od 29. 7. 2015 do 28. 7. 2016 s počtem 90 dnů pobytu a mnohonásobným vstupem; žádost ČR ze dne 16. 2. 2016 adresovaná Maďarsku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR, stanovisko Maďarska ze dne 23. 2. 2016 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Při jednání soudu zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání. Žalobce při svém účastnickém výsledku zopakoval, že nechce jít do Maďarska, neumí maďarsky, nikoho tam nezná. V ČR je od roku 1994, měl pracovní vízum a pobýval zde na základě dlouhodobého pobytu. Pracoval a firma ho vysílala po celé ČR i do zahraničí. Protože se nezdržoval na území ČR, vízum mu bylo zrušeno. Obdržel výjezdní vízum a odjel na Ukrajinu. České vízum se mu získat nepodařilo, protože to je komplikované, získal proto maďarské vízum a odjel do ČR, kde má přítelkyni. Mají spolu 2 děti, ty však žijí na Ukrajině u matky jeho přítelkyně.

Pověřená zástupkyně žalobce v závěrečném návrhu setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, náklady řízení žalobce nežadá.

Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není d ů v o d n á.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 nařízení č. 604/2013 a učinil závěr, že v případě žalobce **je třeba aplikovat čl. 12 citovaného nařízení.**

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 12 odst. 1 citovaného nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, **pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil**, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 Dublinského nařízení o příslušnosti Maďarska.

Z výpovědi žalobce a listinných důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobci bylo dne 29. 7. 2015 vydáno maďarské vízum s dobou platnosti od 29. 7. 2015 do 28. 7. 2016 počtem 90 dnů pobytu a mnohonásobným vstupem. Žalovaný postupoval správně a v souladu s kapitolou III nařízení (Kritéria pro určení příslušného členského státu), pokud rozhodl tak, že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 nařízení, tedy, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je příslušné Maďarsko. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany.

Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění

žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se uvedenou skutečností zabýval. Konstatoval, že Maďarsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobci v Maďarsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka.

Soud k uvedenému dodává, že žalobce neposkytl žádný konkrétní důkaz o tom, že by v Maďarsku nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Krajský soud zde odkazuje i na aktuální usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15 (na které poukázal i žalobce v doplnění žaloby), které se vztahuje ke stejné problematice řešené před zdejším soudem ve skutkově shodné věci (státem příslušným k podané žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení 604/2013 bylo určeno Maďarsko, řešena byla otázka nepřiznání odkladného účinku žalobě zdejším soudem). Ústavní soud v citovaném usnesení posuzoval, zda v případě stěžovatele jeho přemístění do Maďarska mohlo založit namítané porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Ústavní soud „*připomněl svoji ustálenou judikaturu, souladnou s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek jeho velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, dostupný též v časopise Soudní judikatura - Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva č. 2/2015, str. 69, a tam citovaná judikatura)*, dle níž vyhoštění cizince může vést k porušení článku 3 Úmluvy, jestliže existuje důvodná obava, že daná osoba bude v přijímací zemi vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Za takových okolností vyplývá z článku 3 Úmluvy povinnost nevyhostit jednotlivce do této země [srov. např. nález ze dne 10. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 2462/10 (N 221/59 SbNU 195) a v něm citovaný nález ze dne 30. 1. 2007 sp. zn. IV. ÚS 553/06 (N 17/44 SbNU 217)]. Mučení, nelidské či ponižující zacházení musí dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah článku 3 Úmluvy. V případě stěžovatele se sice nejednalo o vyhoštění, jak bylo výše již poznamenáno, nicméně Ústavní soud je toho názoru, že není zásadní důvod shora uvedené judikaturní závěry neaplikovat i na

případy "přemístění" žadatele o azyl podle shora citovaného Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Z odůvodnění ústavní stížnosti je zřejmé, že stěžovatel ve vztahu k přemístění do Maďarska a z toho plynoucí hrozby porušení článku 3 Úmluvy, pouze opakoval svá tvrzení již uplatněná v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ve správní žalobě, s nimiž se správní orgán i správní soud v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně a ústavně relevantním způsobem vyrovnaly. Ústavní soud tudíž sdílí jejich přesvědčení, že stěžovatel neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp. že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky, pramenící např. ze zdlouhavosti identifikační procedury, nedostatečné kapacity přijímacích zařízení a životních podmínek v dostupných zařízeních.“ Závěry citovaného nálezu lze aplikovat i na případ žalobce.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 citovaného nařízení soud odkazuje na výše uvedené vyčerpávající vyjádření žalovaného, které je opřeno o právní názor Krajského soudu v Praze a s nímž se zdejší soud ztotožňuje. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 10. června 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně